

Marie Brixtofte har skrevet en selvbiografisk fortælling om, hvordan det var at vokse op som datter af Peter Brixtofte, Folketingspolitiker, borgmester i Farum, alkoholiker, indsat i Horserød.

Marie Brixtofte fortæller åbent om en meget besværlig kærlighed til faderen, hvor hans store ego, behov for beundring og et tiltagende alkoholmisbrug farvede og formede relationen mellem dem. Hun beskriver ønsket om at redde sin far, en spinkel tro på, at kærligheden til familien ville få ham til at opgive alkoholen, om håb, angst, skam, skuffelse og svigt, om forsøget på samtidig at få sit eget liv, egne relationer til at hænge sammen og give mening. Om trangen til at beskytte sin far, om vreden over de mange svigt, men også om at forsøget på at opnå sin fars opmærksomhed, anerkendelse og kærlighed ved at anstrenge sig, gøre sit bedste, være klog, være stille, være smuk, tynd og perfekt.

Forfatterens ærinde er måske primært at få fred med forholdet til sin egen far, en slags terapeutisk gennemskrivning af livet som datter af Peter Brixtofte, en fortælling, der af hensyn til faderens renommé, først udgives efter hans død. Lettelsen og sorgen over hans død, fordi det, hun frygtede, endelig skete. Samtidig giver hun stemme til andre, der kender til at være en del af en familie med alkoholisme og som, ligesom Marie Brixtofte, lever et voksenliv med de følelsesmæssige omkostninger dette medfører. Selvom Marie Brixtofte er blevet psykolog og i sin karriere har arbejdet med børn af misbrugere, kan bogen her næppe opfattes som en fagbog, snarere som et personligt vidnesbyrd, den voksne Maries forsøg på at forstå – og måske redde barnet Marie. Først efter faderens død bliver der rigtigt plads til Maries følelser, alt det, hun, mens han levede, kæmpede for at kontrollere og bekæmpe.

Titlen *Kun når det regner* referer til det faktum, at Marie Brixtofte selv i dag har brug for lyden af regn for at kunne falde i søvn. Lyden af regn udvaskede de voksnes skænderier, gråd og endelig smækken af bildøre, lyden af regn hjalp Marie til at slippe kontrollen og lade søvnen komme, et eksempel på den form for selvberoligelse, børn af misbrugere må opfinde, når de voksne omkring dem svigter og er for optagede af deres egne liv.

Kun når det regner er fortællingen om at være barn af en kendt misbruger, én i en tragisk række af mange titler på bogmarkedet. Historien bag Peter Brixtoftes misbrug står ikke så stærkt i fortællingen, Marie beskriver dog, at det forværredes efter hans to fængselsophold. Tydeligt står dog hans stræben efter magt, popularitet, hans store behov for, at hans person var i centrum, hans benægtelse af alkohol som et problem, hans tilsidesættelse af relationen til sine nærmeste, hvis det kom i vejen for hans egne behov. Marie Brixtofte leder med mikroskop efter – og finder – de steder i sit liv, hvor hun mærkede kærlighed fra sin far, hun har lært sig at være nøjsom. For denne læser står dog hans egoisme, kynisme og empatifattigdom klare frem. Det er en fin og følsom fortælling, hvor den ambivalente kærlighed til faderen, frygten for hans død og hendes store ensomhed giver forståelse for de livslange udfordringer, der er for nære pårørende til misbrugere.

Af Birgit Alsinger, cand.psych. og aut. psykolog